

Библиотека „Известак”

књига 5

Copyright © 2025 Игор Мировић

Copyright © 2025 за Србију,
Друштво новосадских књижевника

Copyright © 2025 овог издања, ЛАГУНА

Ова публикација се у целини или у деловима не сме умножавати, прештамповати или преносити у било којој форми или било којим средством без дозволе аутора или издавача, нити може бити на било који други начин или било којим другим средствима дистрибуирана или умножавана без одобрења издавача. Сва права за објављивање ове књиге задржавају аутор и издавач по одредбама Закона о ауторским правима.

ИГОР МИРОВИЋ

ИСПОВЕСТИ ВЕНЕЦИЈАНСКОГ КЛОВНА

Ћесме

ДРУШТВО НОВОСАДСКИХ КЊИЖЕВНИКА

Laguna

ПРВИ ДАН

ПРВИ ДАН

Савладаћу страх,
Студ, болест и смрт.
Мајчин родни дах
Натопиће ми врт.

Нек први дан,
Почетак плодовања,
Оживи очев сан,
Умртви веровања.

Распалићу жар
У пећини, бурно
Нека засија зар,
Надјача сиво и црно.

У долини Нила,
Око прутане куће,
Хорде мандрила.
Почетак, беспуће.

РЕЧ НА ЖРВЊУ

ХОРДА

На тотему знак.
Сутоном зрачак
Прожима рани мрак.
Хорда, немушти врисак.

Игра сунца с даном
И болестима данак.
Одлазак.

Завија остављени пас,
Везан врбовом граном,
За праг напуштеног дома.
Нестанак.

ПРЕЉУБА

Пре него што сам упознао
Одбачену жену, из племена Сојота,
Ми, Камчадалци, гордили смо се
Упознајући девице залутале у шуми.

Али, шта ће рећи моји племеници?
Да ли постоји израз за првог ловца?
Како ће ме назвати – дивљак или мужјак?
Пре него што се уписах као грешник.

Хоће ли изопштени, презрени,
Заузети своја места
У светлу велике звезде
Или у мраку очајања?

Пре него што сам упознао
Одбачену жену, одбацили су ме.
Само ми је тело горело,
Несвесно да је родило етос.

СУНЦЕ

Када угледаш сунце, помислиш
Да је обично, усамљено дрво,
У безводној васионској пустињи.

Никога и ничега горе,
Ни богова, ни душа, ничега.
Само страх од смрти,
Од земаљских змија отровница
И наказа што у сну живе.

Када угледаш сунце, помислиш –
Можда месец пружи утеху
Изневереном жетвенику,
Ободри га ноћу.

УСТА

У уста, дечја,
Гурам месо преварене
Фоке и опијене рибе
И чујем крик замакнуте птице.

Хоће ли ме сакрити папрат,
Од прождрљивог човека,
Од мочварног глиба,
Трња, од другог луталице?

Гладна уста отварам,
Плачем, вичем, убијам.
За децу будућег света,
Пре мрака огњиште свијам.

ВАТРА

Видео сам у углу колибе,
Крај ватре, како умиреш после рађања.
Руком те позвах у бакљу,
Као богињу зачећа,
Као будућу весталку,
Жртвовану за част дома.

Топила си ми камен, калила
Жрвањ, нож и иглу.
Био сам ослонац света,
Комадић печене глине,
Обликован твојом шаком,
Крвавим тетивама запечен.

Видео сам, у углу колибе,
Крај ватре, мајчинску бригу.
Пренех те на постељу,
На прву и последњу бразду,
Заорану за кап живота.